

[Statsministeren.]

ringen imidlertid ikke villet, og det vil den fortsat ikke gøre. Man taler, og jeg synes med rette, om beskæftigelsesproblemet. Men igen må jeg sige, at der er en sammenhæng mellem før og nu. Da regeringen trådte til, var der indtrådt en betydelig stigning i arbejdsløsheden. Vi fandt, at den ledighed, vi var nået op på, var for høj, og derfor var det udelukket, at regeringen kunne tilrettelægge en politik, som ville føre til en yderligere stigning i arbejdsløsheden. Tværtimod måtte vi stile imod gradvis at nå op på et højere beskæftigelsesniveau, selv om det betød, at bedringen af betalingsbalancen kom til at ske i et langsommere tempo, end vi i og for sig kunne have ønsket.

Det er nok på sin plads på baggrund af diskussionen i dag at minde om, at denne politik trods alt nu er ved at sætte frugt. Vi er på vej mod en højere beskæftigelse, og her i foråret er vi blevet stillet over for det omvendte problem, nemlig at hindre, at denne udvikling sker i et tempo, så der igen skabes et uholdbart efterspørgselspres. Allerede i den økonomiske årsoversigt blev der peget på, at udviklingen kunne tage en sådan fart, at den opnåede stabilisering af pris- og omkostningsudviklingen og forbedringen af betalingsbalancen kunne blive vanskelig at fastholde. Det økonomiske råds formandskab gav en lignende advarsel. Dertil må jeg så føje, at denne advarsel er blevet understreget af udviklingen i ledigheden i april. I første kvartal havde vi en gennemsnitlig ledighed på 58.000, praktisk taget det samme som i fjor. Ved udgangen af april var ledigheden gået ned med 36.000 fra de 58.000 til 22.000. Til sammenligning kan jeg nævne, at nedgangen i samme periode i fjor kun var på 28.000 til en ledighed på 31.000 ved udgangen af april. Der er altså tale om et fald i ledigheden, som er væsentligt større end den normale sæsonmæssige nedgang. Det er tilsigtet, at der skulle komme en nedgang, men styrken i forbindelse med en række andre faktorer peger mod en risiko for, at vi bevæger os imod et efterspørgselspres.

Udviklingen i valutareserven gjorde det nødvendigt at gennemføre kortsigtede foranstaltninger; men den understregede sammen med det fortsat alt for store underskud på betalingsbalancen nødvendigheden af at

videreføre den stabiliseringspolitik, som blev indledt sidste forår, og som nødvendigvis må videreføres, hvis vi også på længere sigt skal kunne sikre en høj beskæftigelsesgrad. Derfor må jeg afvise antydninger i retning af, at de nu foreslåede foranstaltninger skulle sigte mod at skabe øget ledighed. En sådan udvikling indgår ikke i regeringens målsætning. Vi sigter imod at undgå, at der igen opstår et efterspørgselspres, og regeringens indgreb er valgt og afvejnet ud fra den målsætning.

Så vil jeg gerne sige: når dette ting diskuteres de økonomiske problemer, som vi har gjort det både ved første og anden behandling her, tror jeg, det er meget nødvendigt, at netop vi, der sidder i det høje ting, gør os den sammenhæng klar, der er mellem de ting, vi ønsker og kræver af den offentlige indsats, og den økonomiske politik, vi er villige til at lægge ryg til. Der er simpelt hen ikke basis for at imødekomme alle de reformkrav og samtidig have en vækst i de private indkomster i det omfang, vi har haft også i år, medmindre vi kan tilrettelægge det sådan, at det først og fremmest bliver eksportproduktionen, der kommer til at præge fremgangen i produktionen. Jeg tror, det er nødvendigt at få understreget, at også for oppositionen gælder det, at der bør være sammenhæng mellem det, man lægger navn til i den ene del af den politiske opgave, og det, man er villig til at gøre i den anden del.

Hvad enten man nu vil acceptere den fulde ordlyd af det følgende, jeg siger, eller ej, vil ingen kunne bestride, at den tendens, jeg angiver, er rigtig.

Oppositionen har i det forløbne folketingsår været præget af en evig kritik imod regeringen for ikke at gå tilstrækkelig stærkt ind for stillede reformkrav. Den har selv fremført en lang række krav og forslag, som ville medføre vældigt forøgede udgifter, og det eneste, den har af alternativ over for den økonomiske stramning, regeringen foreslår, er at foreslå en yderligere lempelse i finanspolitikken end den, man allerede har foreslået. Det kan godt være, at den politik ikke fører til arbejdsløshed i første omgang, men den fører i hvert fald til det i løbet af meget kort tid, al den stund der er en nødvendig forudsætning, som da vil mangle for den fulde beskæftigelse, nemlig balance